

34. Na Jakobs dood

Nadat Jakob tot al zijn zonen gesproken had over de toekomst van hun nakomelingen stierf hij. En toen moest Jozef een belofte inlossen. Jakob wilde begraven worden in het land Kanaän. Hij had Jozef doen zweren dat hij daar zorg voor zou dragen. (Gen. 50:5). Nadat dit gebeurd was keerde hij terug naar Egypte en al zijn broers met hem.

De broers zijn er niet gerust op. Wat zou Jozef nu doen, nu hun vader gestorven was? Zou hij nu al zijn woede over hen uitstorten? 'Misschien zal ons Jozef haten, en hij zal ons gewisselijk vergelden al het kwaad, dat wij hem aangedaan hebben.' (Gen. 50:15).

Zijn dat geen dwaze gedachten van de broers? Kortzichtig. Vol ongeloof. En nog begrepen ze er niets van. Toch is het wel zinvol om er even bij stil te blijven staan. Want hoe dikwijls lijken mensen met al hun gedachten op de broers.

Kortzichtig? Ja, ik bedoel: waarom zou Jozef zo lang hebben moeten wachten om hun al het kwaad te vergelden? Moest hij echt wachten totdat Jakob was gestorven? Had hij al niet veel meer kansen gehad om hen te straffen? Toen ze jaren geleden voor het eerst voor hem stonden, had hij hen toen niet direct in de gevangenis kunnen laten gooien om hen daar weg te laten kwijnen? Maar nee, hij had zo heel anders gehandeld. Vol liefde had hij hen naar Egypte laten komen en hij had niets dan goeds met hen voorgehad. Zou hij dat dan alleen maar gedaan hebben omwille van hun vader?

Vol ongeloof? Ja, ze konden Gods handelen niet zien. Zelfs niet nadat het hun was bekend gemaakt. Ze bleven stilstaan bij hun eigen gevoelens. Ze dachten er misschien alleen maar aan hoe ze zelf gehandeld zouden hebben als ze zoals Jozef behandeld zouden zijn. Toch had Jozef het hun al eerder verteld en ik denk dat hij er heel vaak met hen over moet hebben gesproken. Gods wonderlijke leiding: 'Doch God heeft mij voor uw aangezicht heengezonden, om u een overblijfsel te stellen op de aarde, en om u bij het leven te behouden, door een grote verlossing. Nu dan, gij hebt mij herwaarts niet gezonden, maar God Zelf, Die mij tot Farao's vader gesteld heeft, en tot een heer over zijn ganse huis, en regeerder in het ganse land van Egypte.' (Gen. 45:7, 8).

Dit had Jozef hen verteld kort nadat hij zich aan hen bekend had gemaakt. 'Om u bij het leven te behouden, door een grote verlossing'. Dat was Gods doel, en Jozef kon het zien. Maar hoe vaak hij hen dat daarna misschien ook

verteld had, bij tijd en wijle werden ze verscheurd door hun eigen gevoelens van wroeging en konden ze niets anders geloven dan dat Jozef diep in zijn hart nog wraak jegens hen koesterde. En dat is ongeloof!

Herken je het? Stil blijven staan bij eigen gevoelens van zonde? En Gods grote verlossing in Christus Jezus simpelweg niet kunnen aanvaarden, hoe dikwijls het jou misschien ook al verteld is! Om je bij het leven te behouden door Zijn dood en opstanding. En misschien word je er wel eens blij van, maar heel snel denk je weer precies eender als Jozefs broers. En waarom? Is het niet omdat je gedachten van God veel te laag zijn? Probeer eens wat hoger te zien; niet te redeneren vanuit wat jij voelt of wat jij denkt, maar vanuit wat God heeft gesproken in Zijn Woord!

Nee, de broers waren er niet gerust op. Ze wilden zekerheid. Dus gingen ze naar Jozef. Dat is tenminste nog iets: ze hadden wel wat geleerd; ze bleven niet zitten met hun angsten en hun twijfels, maar ze gingen er wat aan doen. Ze gingen naar Jozef. 'Daarom ontboden zij aan Jozef, zeggende: Uw vader heeft bevolen voor zijn dood, zeggende: Zo zult gij tot Jozef zeggen: Ai, vergeef toch de overtreding van uw broeders, en hun zonde; want zij hebben u kwaad aangedaan; maar nu vergeef toch de overtreding van de dienaren van de God van uw vader!' (Gen. 50:17). Deze woorden lieten ze kennelijk door iemand anders spreken, want in het volgende vers lezen we: 'Daarna kwamen ook zijn broeders, en vielen voor hem neder, en zeiden: Zie, wij zijn u tot knechten.'

Ze waren duidelijk bang voor Jozef. En opnieuw bogen ze aan zijn voeten. Ze wilden zijn knecht wel zijn. Maar kennelijk beseften ze niet dat Jozef eigenlijk al jaren hun dienaar was. Al wat Jozef had moeten lijden in al die jaren, al wat hij had moeten ondergaan; het was allemaal tot hun dienst: 'om u bij het leven te bewaren'. En zelfs in die hoge positie in Egypte zei hij: 'ik zal u aldaar onderhouden' (Gen. 45:11). Geheel Jozefs leven was tot hun dienst geweest! En nu denken zij zijn knechten te kunnen worden. Arme woorden eigenlijk, of niet? Wat konden zij als dienstknechten nu voor Jozef betekenen in vergelijking met wat Jozef voor hen had betekend? Probeer je nu zelf de lijn door te trekken naar jezelf en de Heere Jezus?

Maar de broers, ze konden het gewoon niet zien. Verblind door hun wroeging en vol ongeloof over het ware karakter van Jozef.

Maar Jozef wordt niet moe om het ze nog een keer uit te leggen:

'En Jozef zei tot hen: Vreest niet; want ben ik in de plaats van God? Gijlieden wel, gij hebt kwaad tegen mij gedacht; doch God heeft dat ten goede gedacht;

opdat Hij deed, gelijk het te dezen dage is, om een groot volk in het leven te behouden. Nu dan, vreest niet! Ik zal u en uw kleine kinderen onderhouden. Zo troostte hij hen, en sprak naar hun hart.' (Gen. 50:19-21).

Als God zo duidelijk een bedoeling met dit alles heeft gehad, wie ben ik dan om dat te niet te doen? En wat spreken jullie van dienstknechten te willen worden? Ik zal jullie en jullie kinderen onderhouden. Ik ben jullie dienaar. Jozef wist de juiste woorden te kiezen. Hij wist de vrees bij hen weg te nemen want hij 'sprak naar hun hart'.

Of de broers het uiteindelijk allemaal zijn gaan zien en geloven, dat weet ik niet. Dat is ook niet zo belangrijk. Maar begrijp jij het? Kun jij nu de volle vergeving in de Heere Jezus Christus en Zijn werk zien? Begrijp jij nu dat er zekerheid van behoud in Hem is? Op grond waarvan? Op grond van Zijn lijden, sterven en opstanding en hemelvaart. Zie je het? Geloof je het?

